

Sygn. akt III AUa 1173/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r. w Szczecinie

sprawy H. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 września 2013 r. sygn. akt VI U 39/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka – Szkibiel SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 1173/13

## UZASADNIENIE

Ubezpieczony H. S. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z 10.12.2012 r. odmawiającej mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 25 września 2013 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 8.11.2012 r.

Rozstrzygnięcie sądu okręgowego wynika z następujących ustaleń: H. S. ur. (...) na dzień 1.01.1999 r. posiada ogólny okres ubezpieczenia wynoszący 26 lat, 6 miesięcy i 25 dni; w okresie 3.11.1975/ 14.11.1977 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w M., od 1.09.1980 r. do 31.08.1984 r. pracował w (...) Związku Spółek (...) w M., zaś w latach 1994 – 2000 podejmował zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) (okoliczności bezsporne). W okresie 3.11.1975/ 14.11.1977 r. będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w M. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze pracował jako kierowca samochodu ciężarowego marki K. z przyczepą, J. i S.; przewoził piach, stal, koparki, osprzęt do koparek, rury, cement; wykonywał 14-15 godzinne trasy. Od 1.09.1980 r. do 31.08.1984 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracował jako operator ładowarko-koparki o ciężarze 10 ton „Białoruś” w (...) Związku Spółek (...) w M.; wykonywał czynności operatora przez 12-13 godzin dziennie. W okresie 1.07.1997/ 25.04.2000 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze pow. 3,5 t. marki S., następnie K.; przewoził drewno i węgiel. W okresach 3.11.1975/ 14.11.1977, 1.09.1980/ 1.08.1984, 1.07.1997/ 25.04.2000 stale i w pełnym wymiarze czasu (z wyłączeniem 9 dni urlopów bezpłatnych) wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Okres ten na dzień 1.01.1999 r., wynosił 7 lat, 6 miesięcy i 3 dni. Po zsumowaniu z okresem bezspornie uznanym przez ZUS (w wymiarze 8 lat, 2 miesięcy i 18 dni) łączny staż pracy ubezpieczonego wykonywanej w szczególnych warunkach wynosi 15 lat, 8 miesięcy i 21 dni.

Sąd okręgowy rozważył odwołanie zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 tj.) oraz przepisami Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz.43 ze zm.). Zgodnie z § 3 Rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast w myśl § 4 ust. 1 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W wykazie A załącznika do rozporządzenia, jako prace wykonywane w szczególnych warunkach wymienione zostały m.in. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych (poz. 2 i 3 Działu VIII) oraz prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych (poz. 3, Dział V). Sąd okręgowy, opierając się na zeznaniach świadków, jak również zeznaniach ubezpieczonego H. S. i dokumentacji pracowniczej, aktach ZUS i aktach osobowych ubezpieczonego ustalił, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez ponad 15 lat, przy czym nie zaliczył do tego okresu, pracy ubezpieczonego w przedsiębiorstwie (...) przed 1.07.1997 r., bowiem z akt osobowych wynika, że ubezpieczony nie wykonywał wówczas pracy kierowcy samochodu ciężarowego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż do zakresu jego obowiązków należały również prace przy wyрубie drzewa (był pomocnikiem pilarza), przy załadunku drzewa, prace mechanika. Wyłączył ponadto z tego okresu 9 dni urlopów bezpłatnych w lipcu 1997 r. Okresy zatrudnienia, które sąd uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych wraz z okresem bezspornym uwzględnionym przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji są wystarczające do przyznania ubezpieczonemu emerytury, wynoszą bowiem łącznie ponad 15 lat. Poza tym ubezpieczony spełnił pozostałe warunki, od których ustawa uzależnia nabycie prawa do emerytury pomostowej - urodził się po 31 grudnia 1948 r., posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat, nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego; 8 listopada 2012 r. osiągnął ponadto wymagany wiek, ukończył 60 lat. Dlatego od tego dnia, jako dnia spełnienia wszystkich przesłanek, sąd okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że ubezpieczony udowodnił 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych i na tej podstawie wnioskuje o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu organ rentowy argumentował, że wbrew twierdzeniom sądu pierwszej instancji brak jest podstaw do przyjęcia,

że ubezpieczony w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w M. tj. 3.11.1975/ 14.11.1977 wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze, jako kierowca samochodów ciężarowych do 8 ton. Z dokumentu datowanego na dzień 3.11.1975r. wystawionego przez pracodawcę wynika, że ubezpieczonemu zostało powierzone wykonywanie dodatkowych czynności spedycyjnych takich jak „za i wyładunek materiałów”. W takim stanie rzeczy bezzasadne było przyjęcie, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych. W ocenie skarżącego również bezzasadne było przyjęcie do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych pracy w (...) w M. w okresie po 1.07.1997 r. Sąd pierwszej instancji oparł swoje ustalenia na zeznaniach świadków: A. P. i W. S. , które w ocenie skarżącego organu nie mogą być rozstrzygające. Pierwszy z wymienionych pracował u powołanego powyżej pracodawcy do lutego 1997r., a więc nie mógł wiarygodnie świadczyć o tym, że ubezpieczony od lipca 1997r. wykonywał pracę jako kierowca samochodów ciężarowych, którymi przewoził drzewo i węgiel. Natomiast drugi ze świadków W. S. stwierdził, że ubezpieczony w całym okresie zatrudnienia wykonywał pracę jako kierowca samochodu ciężarowego. Pozostaje to jednak w sprzeczności z dokumentacją pracowniczą dotyczącą zatrudniania ubezpieczonego w firmie (...) w M., a także wyjaśnieniami ubezpieczonego w tym zakresie.

### ***Sąd apelacyjny rozważył apelację i uznał, że nie zasługuje na uwzględnienie.***

Sąd okręgowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń, adekwatnych do zgromadzonych dowodów, nie naruszając przy tym zasad procedury cywilnej. Ustalenia sądu okręgowego zostały poparte wiarygodnymi dowodami, jak również poprzedzone spójną analizą dowodów i jako takie nie są dowolne. Sąd apelacyjny w całości akceptuje ustalenia sądu I instancji. W szczególności, w ocenie sądu apelacyjnego nie ma podstaw faktycznych do zakwestionowania ustaleń co do charakteru pracy ubezpieczonego w okresie 3.11.1975/ 14.11.1977 w Przedsiębiorstwie (...) w M., już tylko na podstawie pisma datowanego na dzień 3.11.1975r. wystawionego przez pracodawcę, z treści którego wynika, że ubezpieczonemu zostało powierzone wykonywanie dodatkowych czynności spedycyjnych takich jak za- i wyładunek materiałów. Należało bowiem rozważyć całokształt dowodów tej okoliczności i tak też to uczynił sąd okręgowy. Z zeznań świadków oraz przesłuchania strony, jak też z pozostałej dokumentacji pracowniczej jednoznacznie bowiem wynika, że ubezpieczony przez cały okres pracował jako kierowca samochodu ciężarowego K. z naczepą, zaś praca polegała na regularnych kursach po całej Polsce trwających po kilkanaście godzin dziennie. Zatem to, że ubezpieczony miał w zakresie czynności prace ładunkowe nie ma znaczenia faktycznego, zważywszy na wymiar godzin wypracowywanych przez ubezpieczonego, przekraczający przepisowe normy czasu pracy.

W ocenie sądu apelacyjnego również bezzasadnie organ rentowy zakwestionował ustalenie, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych w (...) w M. w okresie po 1.07.1997 r. W zakresie tej okoliczności organ rentowy dokonał bowiem samodzielnej oceny mocy dowodowej zeznań świadków, do czego bynajmniej nie uprawniają strony przepisy procedury cywilnej. Moc dowodową ocenia sąd rozstrzygający sprawę w pierwszej instancji, który wskazuje na jakich dowodach oparł istotne ustalenia sprawy, a także przyczyny dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Sąd w tej procedurze realizuje zasadę swobodnej oceny materiału dowodowego, którą strona można podważyć jedynie wtedy, gdy ocena dowodów, w kontekście całokształtu okoliczności sprawy, jest nielogiczna i niespójna. W rozpoznawanym przypadku nie ma żadnych podstaw by uznać, że sąd naruszył granice swobodnej oceny dowodów. Zeznania świadków zostały przeanalizowane we wzajemnym kontekście, jak też w nawiązaniu do przesłuchania ubezpieczonego oraz treści dokumentacji pracowniczej, i w rezultacie, to całokształt okoliczności pozwalał na wiarygodne ustalenie faktu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach. Zatem okoliczność, że świadek A. P. nie pracował równoległe z ubezpieczonym oraz to, że świadek W. S. stwierdził, że ubezpieczony w całym okresie zatrudnienia wykonywał pracę jako kierowca samochodu ciężarowego, nie mogły być dyskredytujące dla ustalenia pracy w warunkach szczególnych, ponieważ sąd okręgowy wyjaśnił, że miał na uwadze również dowód z przesłuchania ubezpieczonego oraz dokumentację pracowniczą. Należy podkreślić, że to właśnie z uwagi na różnorodność zapisów dokumentacji pracowniczej sąd okręgowy ustalił, że praca w warunkach szczególnych nie mogła być wykonywana w całym spornym okresie, ale dopiero od 1.07.1997, na którą to datę jednoznacznie wskazywały dokumenty pracownicze określające stanowisko pracy, jako kierowca pojazdów powyżej 3,5 t.

Reasumując, jak wynika z przedstawionej oceny zarzuty organu rentowego miały charakter wyłącznie polemiczny, zatem sąd apelacyjny na podstawie art. 365 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego.